

signum causalitatis sit medium inter signum causæ, & signum effectus: ergo causa in nullo signo potest causare suum effectum, quod erat probandum.

Deinde pro omnibus præmitto: quod decretum determinatur *passive* in signo decreti, quia in eo signo determinatur *passive*, in quo est passiva, & formalis determinatio decreti, & cum hæc sit ipsum decretum existens, existentia secum identificata in eo signo in quo est decretum determinatur *passive*; at verò in signo dissensus determinatur *active*, nimirum, *grammaticaliter*, & *objective*; nam in eo signo determinatur *active*, & *objective*, in quo est determinativum activum, & *objectivum* illius, quod est dissensus. Idem dicitur de scientia media, quæ in suo signo determinatur *passive* à consensu, & *active objective* in signo consensus, similiterque dicendum est de causa, & effectu.

Hinc in forma, distinguo primam partem minoris: neque determinatur *passive* in signo, in quo est decretum, nego; *active*, & *objective*, concedo; & contra distinguitur secunda pars. Ad probationem primæ partis, distinguo majorem: nequit decretum determinari *active*, & *objective* à dissensu in signo, &c. concedo; *passive*, nego, & distinguo majorem probationis secundæ partis: decretum nequit determinari *passive* in signo, in quo non est decretum, concedo; *active*, & *objective*, nego, quia in alio signo datur ratio, cur decretum existat in suo signo. Similiter responde ad retortionem.

SEC.

SECTION II.

An de facto detur prædefinitio virtualis.

Præmitto primo: quod tunc Deus movebitur ex efficacia auxiliij ad illud dandum, quando prævidens per scientiam mediam, quod auxiliium A, casu quo detur conjungeretur de facto cum consensu; illud conferat, quia de facto cum consensu conjungeretur, & hoc erit conferre, quia efficax est, seu ex motivo efficacix, nam efficacia, juxta nostram sententiam, præter entitatem auxiliij ex se allicitivam ad consentum, stat in ipsius conjunctione cum consensu per scientiam mediam prævila; sicut inefficacia in conjunctione entitatis auxiliij cum peccato præviso per scientiam mediam, in eo igitur casu decretum collativum auxiliij, sic tendet: volo auxiliium A, quia efficax, & erit prædefinitio virtualis consensus.

Præmitto secundo: quod ut quis, quando confert alteri aliquod bonum sit in tali collatione beneficus, necessario requiritur, quod tale bonum conferat ex motivo benefaciendi, seu volendo illud bonum alteri, quia, vel quatenus ipsi bonum est. Ratio est: nam juxta communem sententiam Theologorum, & Philosophorum, ut quis operetur secundum aliquam virtutem, debet per suum actum intendere finem proprium talis virtutis, atque proprius finis virtutis beneficentix est benefacere alteri hoc autem solum præstat, qui confert bonum alteri.

alteri, quia, seu quatenus bonum illius est: ergo ut quis quando confert.

Minor constat, quia si quis præstet alteri aliquid, quod re ipsa cedit in bonum illius; si tamen non præstet ex motivo ei benefaciendi, seu quia bonum illius, non est respectu illius benefactor, quia illud donum non tam dat, quam ipsi è manibus excidit. Deinde inferitur, quod ut quis in conferendo aliquod speciali dono sit specialis benefactor, debet eam doni specialitatem intendere, seu directè alteri velle: alioquin non erit specialiter beneficus, nam specialitas doni se habebit materialiter, & quasi per accidens respectu illius. His breviter attactis, quia eorum plena explanatio, sicut & argumentorum solutio ad tractatum de bonitate, & malitia pertinet, fit.

Prima conclusio cum communi nostrorum, contra Patrem Lessium citatum ab Izquierdo, disp. 46. quæst. 5. num. 76. quamvis Deus non necessario moveatur ex efficacia auxilij ad illud conferendum; tamen de facto semper ex ea moveatur, confertque illud hominibus, quia efficax, & volendo illis totam bonitatem, quam auxilium, ut efficax habet, indeque de facto confert per prædefinitionem virtuales consensus. Probatur prima pars conclusionis exceptiva: eo, quod Deus efficaciter decernat aliquod bonum finitum, & multis admixtum imperfectionibus, non debet necessario moveri ad illud decernendum, ex illius bonitate, maxime si dentur alia motiva, ex quibus possit honestè

de-

decernere; atque efficacia auxilij est bonum finitum, multisque admixtum imperfectionibus, & dantur alia motiva, ex quibus Deus possit auxilium honestè decernere: ergo eo, quod Deus efficaciter decernat auxilium efficax, non necessario moveatur ex ejus efficacia.

Major est certa, nam sola bonitas infinita clarè cognita; non autem finita, & imperfecta bonitas rapit divinam voluntatem in sui amorem, ut est notum. Minoris etiam prima pars certa est, & secunda constat: nam ut Deus conferat auxilium efficax potest habere pro motivo, tum constitutionem libertatis humanæ ad meritum, tum utilitatem intrinsecam auxilij ad consensum, quæ est ejus vis allicitiva, & inclinativa; tum ponere hominem in statu indifferenti ad æternam salutem, ut eam, si velit possit consequi; sed hæc omnia motiva sunt distincta ab efficacia, ut patet, cum etiam auxilio inefficaci convenient: ergo dantur alia motiva ad decernendum auxilium efficax.

Probatur jam secunda pars conclusionis ex Scriptura: nam Apostolus 1. ad Corinthios 4. ait: *Quis enim te discernit? Quid autem habes, quod non accepisti?* In quibus verbis constat, Deum conferendo prædestinato auxilium efficax, illum discernere, seu separare à reprobo, cui inefficax confert. Tum sic: si Deus per auxilium efficax discernit prædestinatum à reprobo, intendit directè in auxilio efficaci id, in quo stat ea discretio, est clarum; sed ea discretio stat in auxilij efficacia; non autem in bonitate en-

tita-

titativa illius, præcisè sumpta, nam hæc potest esse æqualis bonitati entitativæ auxiliij collati reprobo, ut in Schola nostra, certum est: ergo Deus conferens auxilium efficax intendit de facto ejus efficaciam volendo illud, quia efficax est.

Deindè ex Divo Thoma, 1. part. quæst. 27. art. 5. ad primum inquirente: *Bonus usus gratiæ præscitus non est ratio collationis gratiæ nisi secundum rationem causæ finalis.* Ex quibus sic: bonus usus talis gratiæ, seu bonum opus ex tali gratia faciendum movet Deum per modum finis ad conferendam, ut medium talem gratiam, quia præscit, quod sub ea gratia, illud bonum opus ponendum est; sed hoc est formalissimè moveri ad conferendam talem gratiam, quia efficax est, cum efficacia gratiæ stet in eo, quod sub ea prævideatur, bonum opus ponendum: ergo Deus movetur ad conferendam gratiam efficacem, quia efficax est.

Probatur item conclusio ratione: Deus, juxta illud Apostoli ad Romanos 9. *ergo cujus vult miseretur, conferendo, scilicet, auxilium efficax, & quem vult indurat,* negando illi tale auxilium, atque etiam juxta alias Scripturas, & Patres, omnes videndos, apud Authores, est specialiter beneficus respectu illius, cui confert auxilium efficax, comparative ad illum, cui confert inefficax ergo illi cui confert auxilium efficax vult, & intendit specialitatem, quæ datur in auxilio efficaci, præ inefficaci alias non erit specialiter beneficus, juxta secundum præmissum; sed specialitas, quæ datur in auxilio efficaci

æaci præ inefficaci est efficacia illius, seu conjunctio cum effectu, nam in bonitate entitativa potest utrumque auxilium æquale esse: ergo ei, cui Deus confert auxilium efficax, confert propter efficaciam, seu quia efficax est.

Ulterius: ille, qui à Deo accipit auxilium efficax, tenetur ei dare speciales gratias præ alio, qui accipit auxilium inefficax, ut videtur notum, & sibi persualum habent omnes fideles; atqui si Deus non attenderet ad efficaciam volendo eam directè homini, cui dat auxilium efficax, hic non teneretur dare speciales gratias præ illo, cui confert auxilium inefficax; nam licet materialiter unus acciperet plus, quam alter, tamen in ordine ad affectum Dei uterque æquale acciperet, ut patet: ergo Deus attendit ad efficaciam, eam directè volendo. Demum, quia prudenter à Deo petimus, ut det nobis auxilium efficax, præ inefficaci, sed hoc formaliter est petere ut conferendo auxilium attendat ad ejus efficaciam: ergo attendit ad eam, ac per consequens vult auxilium, quia efficax.

Secunda conclusio cum communi etiam Doctorum: Deus ad conferendum auxilium inefficax, nequit moveri ex ejus inefficacia, illam positivè, & directè volendo: unde nequit decernere auxilium inefficax per prædefinitionem virtualem, sic: *volo auxilium A quia inefficax.* Probatur conclusio; si Deus vellet positivè, & directè inefficaciam auxiliij, seu decerneret illud per prædefinitionem virtualem, quia inefficax, denotante ly quia rationem formalem vo-

lendi, vellet positivè, & directè id per quod constituitur inefficacia; sed id nequit velle, nam constituitur per peccatum, quod Deus nequit positivè velle: ergo nequit decernere auxilium quia inefficax: quomodo autem Deus possit decernere permissionem unius peccati in pœnam alterius, diximus in tractatu de voluntate: quomodo verò possit eligere permissionem peccati, ut utilem ad pœnitentiam, vel redemptionem, dicetur dissertatione sequenti.

ARGUMENTA CONTRARIA.

Argumentum primum contra primam partem primæ conclusionis: Deum moveri ex efficacia ad decernendum auxilium efficax, præcisè est, tale decretum coexistere scientiæ mediæ de efficacia illius auxilij; sed quando Deus decernit auxilium efficax, tale decretum necessariò coexistit scientiæ mediæ de efficacia auxilij; aliter enim nequit Deus, illud decretum providè concipere, juxta dicta, in tractatu de prædestinatione: ergo quando Deus decernit auxilium efficax, necessario movetur ex ejus efficacia. Probat. major duplici paritate, prima: omissionem moveri ex cognitione retrahente, seu proponente motivum omittendi, præcisè est, coexistere tali cognitioni: ergo Deum moveri, &c. Secunda: actum charitatis moveri ex cognitione bonitatis divinæ, præcisè est coexistere illi cognitioni existenti independenter ab eo actu: ergo similiter.

Præmitto primo ad solutionem: quod licet scientia

scientia mediæ de efficacia auxilij moveat, seu dirigat Deum ad collationem auxilij; at tamen ea directio, seu motio non est necessitatis, aut connexionis, sed est pure indifferens non solum ad concipiendum, vel non, decretum collativum auxilij, sed etiam ad illud concipiendum ex hoc, vel illo motivo: etenim sicut Deus, adhuc posita scientia mediæ de efficacia auxilij, manet omninò indifferens ad illud conferendum, vel non, ita ad conferendum ex hoc motivo, vel ex illo.

Indè, Deum moveri ex efficacia auxilij ad illud conferendum, non est præcisè, decretum coexistere scientiæ mediæ de tali efficacia; potest enim dari scientia mediæ de tali efficacia proponens efficaciam motivum, & tamen Deus potest concipere decretum, & non ex eo motivo, sed ex alio, sicut potest absolute decretum non concipere. Igitur ultra coexistentiam decreti cum scientia mediæ de efficacia, requiritur, ad hoc ut Deus moveatur ex efficacia, quod in illa simpliciter complaceat: si enim non complaceat in ea, sed in alijs motivis concurrentibus, ex his, & non ex illa movebitur.

Hoc patet ex prima paritate opposita: etenim, ut dixi in libris de anima cum Patre Izquierdo, disp. 30. quæst. 7. num. 283. quando voluntati ad omittendum proponuntur plura motiva, seu quando ommissio coexistit duabus cognitionibus, v. g. duo diversa omittendi motiva proponentibus, tunc si voluntas simplici complaceat in motivo A, & displiceat,

seu non complaceat in B, solum dicitur omissio moveri ex motivo A, & non ex B, quamvis utriusque cognitio omissioni coexistat. Et ratio est, quia prudenter censetur, voluntas solum moveri ab eo motivo, in quo complaceat; non autem ab eo, in quo displicet; nam si ab eo, in quo displicet moveretur, idem motivum fugam simul, & prosecutionem terminaret.

Præmitto secundo: quod quando voluntas elicit actum charitatis, tunc ille actus, cum non possit moveri per aliud motivum, quam per bonitatem divinam, propositam per cognitionem, ideo præcisè ex bonitate divina movetur, quia coexistit cognitioni illam proponenti; at amor, qui non sit charitas, sed alius indifferens, ut moveatur ex bonitate divina, vel ex alio motivo, non ideo præcisè movebitur ex divina bonitate, quia illius cognitioni coexistit, cum etiam coexistat cognitioni alterius motivi, ex quo possit moveri. Similiter, cum decretum collativum auxilij efficaci indifferens sit, ut ex motivo efficaciæ, vel ex alio concipiatur, non ideo præcisè movebitur ex efficaciæ, quia illius cognitioni coexistit, sed ulterius, quia divina voluntas in ea complaceat.

Ex his in forma, nego majorem argumenti, & antecedens primæ probationis: ad secundam dicendum est, quod si loquamur de actu charitatis, quo Deus se amat, vel de amore, quo Beatus amat Deum, verum est, eos actus moveri ex bonitate, præcisè esse coexistere cognitioni eam proponenti, quia ea cognitio neces-

sario

sario rapit, tam voluntatem Dei, quam Beati in ejus bonitatis amorem, movet enim per modum necessitatis, & connexionis: si verò loquamur de alio amore erga Deum, dicendum est, quod cum cognitio bonitatis divinæ sit motio indifferens, potest moveri vi illius voluntas ad actum charitatis, vel vi cognitionis alterius motivi ad alium actum, indeque amorem moveri ex cognitione bonitatis divinæ; aliquid aliud erit præter coexistentiam, juxta dicta; atque in hoc sensu negatur antecedens secundæ probationis, & ruit paritas.

Argumentum secundum contra secundam partem ex Patre Lessio, disp. de prædestinatione, sectione 2. à num. 11. si Deus semper conferret auxilia efficacia, quia efficacia, de industria seligeret auxilia inefficacia ab efficacibus, ut illa daret reprobo; sed hoc non congruit bonitati divinæ, neque serio, & sincero desiderio, quod Deus habet, ut omnes salvi fiant: ergo non semper confert auxilia efficacia, quia efficacia. Retorqueo: Deus aliquibus hominibus dat auxilia nimis inæqualia entitativè, seu nimis intensa; alijs verò nimis remissa, quibus propter suum abusum damnantur; quod si illis Deus ea nimis intensa daret, salvarentur; sed hoc non est contra bonitatem divinam, quia auxilia remissa dant sufficientiam ad bene operandum: ergo similiter.

Præmitto ad solutionem ex Herrera, de prædestinatione, quæst. 5. sect. 3. num. 23. quod in seligendis auxilijs inefficacibus, duplex potest

test considerari *industria*: una, qua Deus auxilia inefficacia ab efficacibus seligeret, aut quatenus vellet, ut essent inefficacia, aut quatenus ea quæreret ex intentione ut dissensus existeret; talisque *industria* ex terminis repugnat Deo; alia, qua Deus cognoscens per scientiam mediam, quæ auxilia sint efficacia, & quæ inefficacia, illa pro suo libito det, quia efficacia; hæc autem conferat non quia inefficacia, sed quamvis inefficacia sint. Atque hæc *industria* non repugnat Deo, imò nimis conformis est Dei dominio, vi cuius miseretur, cuius vult, & quem vult indurat. Hinc, concedo maiorem de secunda *industria*, & nego de prima, ac de secunda etiam, nego primam partem minoris: secundam etiam partem nego, quia ad illud serium desiderium sufficit dare sufficientiam ad salutem ex intentione boni operis.

Argumentum tertium: eo modo distribuit Deus hominibus auxilia, quo ea distribuit Angelis in via; sed Angelis in via non distribuit attendendo ad efficaciam, vel inefficaciam, sed ad angelorum naturam; nam juxta Divum Thom. 1. part. quæst. 62. art. 6. auxilia in Angelis fuerunt proportionalia, ita ut qui perfectior erat, perfectiora acciperet, & minus perfecta, qui minus perfectus: ergo hominibus non distribuit Deus auxilia attendendo ad eorum efficaciam, vel inefficaciam. Nego minorem, nam licet Angelis superioribus, qui reprobis fuerunt, dederit Deus auxilia entitative maiora, quam Angelis inferioribus, qui prædestinati fuere; his tamen dedit

dedit auxilia efficacia, quia efficacia, quæ quidem moraliter fuere maiora, licet minora entitative, seu quoad intensionem.

Argumentum quartum: secundum concilia, & Patres, non datur ex parte prædestinati causa moralis prædestinationis; sed si Deus conferret auxilium, quia efficax, daretur ex parte prædestinati causa moralis prædestinationis: ergo Deus non confert auxilium, quia efficax. Probatur minor: auxilium quia efficax esset motivum; sed esse motivum est esse causam moralem: ergo daretur causa moralis. Ulterius: auxilium, quia efficax, est causa spectans ad mores; sed non est causa finalis, quia decretum non tendit ut auxilium sit efficax, sed quia est efficax, quæ est differentia causæ meritorie, à causâ finali: ergo daretur causa moralis prædestinationis.

Præmitto ad solutionem: quod ut ex collatione auxilij ut efficacis, inferatur dari causam moralem prædestinationis strictè talis, nimirum, antecedentis merita, debebat efficacia ut absolute existens movere, nam meritum movet, quia est; non verò sufficit movere efficaciam ut conditionatè existentem, quia sic solum habet rationem causæ finalis, juxta Divum Thomam allatum in probatione conclusionis. Hinc distinguo minorem argumenti: si conferret, quia efficax absolute, concedo; si quia efficax conditionatè, nego. Ad probationem, distinguo maiorem: auxilium quia efficax absolute esset motivum, nego suppositum; quia efficax conditionatè, subdistinguo: esset motivum movens per

modum causæ finalis, concedo; per modum causæ meritoriae, nego. Ad additum, nego minorem, & distinguo probationem: non tendit ut auxilium sit efficax *conditionate*, sed quia est efficax *conditionate*, concedo; non tendit ut auxilium sit efficax *absoluite*, nego: Deus enim quia prævidet auxilium *conditionate* efficax, vult ut sit efficax *absoluite*.

Argumentum quintum: ideo Deus de facto conferret auxilium efficax motus ex efficacia, quia est specialis benefactor respectu prædestinati, cui confert auxilium efficax, præ reprobo, cui confert inefficax; sed salvatur, quod sit specialis benefactor, quin conferat auxilium efficax motus ex efficacia: ergo non confert ita. Probatur minor: tum quis est specialis benefactor respectu unius, præ alio, quando primo confert majus re ipsa bonum, & magis utile, quam secundo, nam sic ex parte doni crescit beneficium; sed Deus conferendo prædestinato auxilium efficax, licet non moveatur ex efficacia, confert ei re ipsa majus bonum, & magis utile: ergo salvatur quod sit, &c.

Ad argumentum in primis, distinguo majorem: ideo præcisè, & unicè, nego; ideo, & propter alias rationes, concedo; & hanc solutionem præmitto, ut si nolis respondere argumentis ad alium tractatum spectantibus, ea facile possis evitare. Deinde, concessa majori, nego minorem, ad cujus probationem, distinguo majorem: quando primo confert majus bonum, majus purè materialiter, nego; majus formali-

ter

ter in ratione beneficij, volendo ei tale augmentum majoritatis, concedo, & probationem: ex parte doni crescit beneficium purè materialiter, concedo; formaliter in ratione beneficij, nego: ut enim augmentum, seu majoritas doni induat rationem formalem beneficij, debet benefactor talem majoritatem intendere, ut bonam alteri, alias solum materialiter crescet beneficium: & distinguo minorem: confert majus bonum majus materialiter, concedo; majus formaliter, nego.

Sed contra: si quis ex motivo misericordiae det pauperi centum aureos, est magis beneficus, & misericors formaliter, quam alter, qui etiam ex motivo misericordiae daret viginti: ergo beneficium formaliter in ratione beneficij crescit ex augmento doni præcisè. Nota: quod ut ille, qui ex misericordia dat pauperi centum aureos sit specialiter beneficus, & misericors præ alio, qui tantum dat viginti debet attendere ad utilitatem, quæ pauperi accrescit ex centum præ viginti: si enim ad eam non attendat, neque eam intendat, solum erit *materialiter* magis misericors, & beneficus, quam alter, quia, nimirum, plures aureos dat ex misericordia; non verò *formaliter*, quia ad specialitatem doni non attendit.

Deinde cum specificatio, seu differentia moralis virtutum non sumatur penes objectum materiale, sed penes formale, & cum in casu argumenti, licet detur diversitas in objecto materiali, quia unus dat centum, alter viginti; nulla tamen specialitas detur in objecto forma-

li.

li, quia uterque solum attendit ad sublevationem pauperis, qui autem dat centum non attendit ad specialem utilitatem ortam ex centum præ viginti; fit, quod hic non sit formaliter magis misericors, quam alter. Hinc, distinguo antecedens: est magis beneficus, & misericors formaliter si attendat ad specialitatem, quæ datur in centum præ viginti, vel si det centum ex motivo benefaciendi utilitate ut centum, concedo; aliter, nego, & consequentiam.

Argumentum sextum: ut aliquod sit beneficium formaliter tale, requiritur in benefactore, tum voluntas benefaciendi personæ ex amore ipsius, tum collatio doni utilis: ergo quodcumque ex his duobus detur cum aliquo augmento, crescit beneficium formaliter in ratione talis; sed quando Deus confert auxilium efficax, licet non conferat *ut efficax*, datur augmentum ex parte collationis doni, cum auxilium efficax sit magis utile, quam inefficax: ergo quando Deus confert auxilium efficax præ inefficaci, licet non conferat *ut efficax*, crescit beneficium illius in ratione formali talis, ac per consequens est specialis benefactor.

Præmitto ad solutionem: quod ut beneficium crescat in ratione talis, non sufficit, quod aliquod ex illis duobus positus in antecedenti, crescat utrumque, sed requiritur, quod crescat eo modo, quo constituit speciale beneficium in ratione talis, scilicet, volendo donum ut utile, seu propter specialem utilitatem, quam affert personæ. Hinc, distinguo consequens: quodcum-

cumque detur cum aliquo augmento, eo modo, quo augmentum constituit beneficium in ratione specialis, crescit beneficium formaliter, concedo; alio modo, nego, & minorem: datur augmentum eo modo, quo requiritur ut constituat speciale beneficium, nego; alio modo, seu purè materialiter, concedo.

Argumentum septimum: efficacia auxilij est diverso modo, & speciali, voluntaria, & imputabilis Deo, ac est voluntaria, & imputabilis inefficacia auxilij inefficacis; sed hæc diversitas, & specialitas imputabilitatis sufficit, ut Deus sit specialis benefactor in collatione auxilij efficacis, quamvis non det illud *quia efficax*: ergo quamvis Deus non conferat auxilium *quia efficax* erit specialis benefactor. Probatur major: inefficacia auxilij solum est voluntaria Deo *negative*, quatenus ex illius prævisione non se retrahit, quominus det auxilium inefficax; sed efficacia est voluntaria Deo *positive*, quia dando auxilium efficax serio desiderat illius efficaciam, & illud dat ex seria intentione, de eo, quod efficax sit absolutè: ergo efficacia, &c.

Præmitto: quod si Deus conferat auxilium efficax, non motus ex efficacia, sed præcisè ex bonitate entitativa auxilij, seu ex illius utilitate intrinseca ad consensum, æqualiter ex parte sui affectus, & voluntatis se habet respectu illius, cui dat auxilium efficax, ac respectu illius, cui dat inefficax, nam ita confert efficax, ut *positive* inefficaciter, & quantum est ex parte sui desideret, & serio intendat ejus efficaciam; atqui

atque etiam quando confert auxilium inefficax, positivè, inefficaciter, & quantum est ex parte sui, desiderat, & serè intendit ejus efficaciam, nam dat ex intentione serè consensus: ergo æqualiter se habet, ac per consequens præbendo auxilium efficax non est specialis benefactor.

Quod autem efficacia, quæ re ipsa datur in auxilio efficaci sit magis voluntaria, & imputabilis Deo, quam inefficacia, quæ datur inefficaci, solum probat, Deum non posse velle inefficaciam affectu positivo; posse autem eo velle efficaciam; non vero probat, Deum esse specialem benefactorem, quoniam eodem modo ex parte sui affectus intendit efficaciam, quando dat auxilium efficax, non quia efficax, ac quando inefficax. Hinc, concessa majori cum probatione, nego minorem, propter dicta in præmissis. Aliam solutionem affert Pater Herrera sup. num. 18. vide illum.

Argumentum octavum: si Deus de tacto ut specialis benefactor dat auxilium, quia efficax per decretum connexum cum consensu, seu per prædefinitionem virtualem, hæc est bona consequentia: Deus non dat auxilium, quia efficax, ut specialis benefactor per prædefinitionem virtualem: ergo non dat auxilium efficax; sed qui dissentit non potest impedire hoc consequens: non dat auxilium efficax, quia non potest impedire illud antecedens, ex quo infertur: ergo non potest liberè dissentire. Probatur minoris inclusa probatio: si posset impedire illud antecedens, posset determinare ejus oppositum, nimirum: Deus dat

auxilium, quia efficax ut specialis benefactor per prædefinitionem virtualem; atque dissentiens non potest hoc determinare, nam hoc determinativè pertinet ad divinam libertatem, cui tantum est liberum conferre auxilium quia efficax, & cum speciali beneficentia: ergo nec potest illud impedire.

Argumentum est fallax, & pro illius solutione præmitto: quod cum præsens Dei providentia circa actus liberos creaturæ dependeat à scientia media per creaturam impedibili, potest præsens providentia ab ea impediri: inde licet Deus de facto, seu in præsentia providentia non conferat auxilium, nisi ut specialis benefactor, & quia efficax, potest homo, supposito auxilio, dissentire sub eo impediendo præsentem providentiam, seu faciendum, quod nunquam fuerit verum Deum non conferre auxilium, nisi quia efficax. Hinc ad argumentum, distinguo majorem: est bona consequentia in præsentia providentia, concedo; in alia, nego, quia in alia abque prædefinitione virtuali daret Deus auxilium efficax; & minorem: non potest impedire hoc consequens, manente præsentia providentia, concedo; ea impedita, nego, & majorem probationis, quia juxta supra dicta, qui potest impedire unum contradictorium libertate mediata, non eo ipso potest determinare aliud. Vide exempla supra posita.

Argumentum nonum: beneficium non est æstimandum ex eventu pendente à libertate recipientis, qualiter se habet efficacia in actu secundo: ergo beneficium auxilij non crescit, quia

fit verum, *hominem bene usurum eo, si detur*; ac per consequens auxilium efficax non crescit in ratione beneficij ex parte Dei. Probatur antecedens: non minuitur beneficium ex parte conferentis, quia recipiens fit ipso male usurus, ergo neque crescit ex parte conferentis, quia recipiens fit ipso bene usurus ac per consequens beneficium non est æstimandum, &c. Nota ex Ribadineira, quem sequuntur Ramirez, & Marin: quod Deus conferens homini auxilium in circumstantijs in quibus ex arbitrio illius conjungetur cum consensu, dat homini *moraliter* consensum, non autem dat *moraliter* consensum, quando confert auxilium in circumstantijs, in quibus homo non est consensurus.

Indè præstat beneficium speciale illi, cui confert auxilium efficax comparative ad illum, cui inefficax confert, quamvis efficacia *in actu secundo* à libertate recipientis pendeat, quia ab ea non pendet, quod in eis circumstantijs detur auxilium, ac proindè datio *moralis* contentus est priorius liberalis. Hinc, distinguo antecedens: beneficium, &c. si conferens, neque physice, neque moraliter det eventum pendentem à libertate recipientis, concedo; si saltem moraliter det, nego. Ad probationem, nego antecedens, nam si conferens beneficium in circumstantijs, in quibus recipiens ex prava sua voluntate male illo usurus est, possit conferre in alijs, in quibus usurus bene esset, ac per consequens in quibus illi moraliter daret bonum eventum, minus beneficium facit, ac proindè beneficium decre-

cit:

cit: Demum nota: quod licet prædefinitio virtualis sit executiva auxiliij, & etiam prædefinitio formalis; nulla est superflua, & quia nulla essentialiter supponit alteram; & quia Deus habet sufficiens motivum ad eas concipiendas, juxta dicta.

DISSERTATIO V.

De divinis decretis prædefinitivis actuum honestorum, & aliquod peccatum essentialiter supponentium.

Plures sunt actus honesti, qui aliquod peccatum essentialiter supponunt, & cum eo connectuntur, ut sunt Redemptio sanativa à peccatis, pœnitentia de culpa parrata, humilitas orta ex peccato commisso, & alijs, de quibus inquiritur an eos Deus possit efficaciter prædefinire ante absolutam prævisionem peccati? Nam quod possit peccato absolute præviso, nulla est controversia. Cum igitur de omnibus simul agere nequeamus, loquemur in hac dissertatione de pœnitentia, & quidquid de illa dictum fuerit, eodem modo de reliquis, mutato nomine, intelligetur.

SECTIO I.

An Deus possit efficaciter prædefinire pœnitentiam, ante absolute prævisum peccatum?

Sensus præsentis difficultatis hic est: Deus habet hanc scientiam mediam: si dederò Petro auxilium A, peccabit, & ager pœnitentiam, propter quam salvabitur, qua scientia supposita, quaeritur: an Deus antequam decernat dare Petro, vel negare auxilium A, ac proindè antequam

per